

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5CoE/53/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317207140
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317207140.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov: Mgr. Kristíny Ferencziovej a Mgr. Pavla Macháča, v exekučnej veci oprávneného: BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47 967 692, Bratislava, Vajnorská 100/A, v konaní zastúpený: JUDr. Oskar Chnápko, advokát, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica 1, proti povinnému: F. A., nar. X.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, F., vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Michal Brožina, so sídlom Stropkovská 633/3, 089 01 Svidník, pod sp. zn. EX 142/2017, o vymoženie 1.896,23 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 28.06.2017, č. k. 18Er/462/2017-47, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Rozhodcovská a mediačná, a.s., sp. zn. PM-R/0915/0234 zo dňa 20.06.2016. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „EP“ alebo „Exekučný poriadok“) a § 52, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 písm. r), ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), Smernicou Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 a § 25a ods. 1, § 1 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 2 písm. a) b), c), d) zákona č. 129/2014 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

2. Súd prvej inštancie považoval rozhodcovskú doložku uvedenú v podmienkach pre úver, ktoré tvoria súčasť Zmluvy o úvere za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Táto doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, tým že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Rozhodcovská doložka umožňujúca dodávateľovi výber rozhodcovského konania nenapĺňa záujem na ochrane spotrebiteľa. Rozhodcovskú doložkou si spotrebiteľ osobne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mal len možnosť zmluvu ako celok odmietnuť, alebo podrobiť sa všetkým úverovým podmienkam, a teda aj tomu, že prípadný spor sa bude riešiť v rozhodcovskom konaní a to pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri spoločnosti Rozhodcovská Arbitrážna a Mediačná, a.s.. Podľa názoru súdu prvej inštancie, už len tieto skutočnosti možno považovať za dostačujúce na záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky vzhľadom na zásadný dopad tejto zmluvnej podmienky na vzťahy medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a preto je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Rozhodcovská doložka je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa sa podrobiť výlučne rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcom

na základe rozhodcovskej doložky, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia je potrebné v zmysle § 44 ods. 3 Exekučného poriadku zamietnuť, nakoľko dojednanie rozhodcovskej doložky uvedené vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, bolo v rozpore s dobrými mravmi, vyššie citovanými ustanoveniami slovenského právneho poriadku ako aj právneho poriadku Európskeho spoločenstva, a to najmä s ustanoveniami smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Výkon práv a povinností z takejto zmluvy odporuje dobrým mravom, nakoľko takto dojednanou rozhodcovskou doložkou bola odopretá ochrana spotrebiteľa, ktorú mu poskytujú vyššie uvedené ustanovenia (§ 52 a nasl. OZ a ustanovenia smernice rady č. 93/13/EHS). Dojednaná rozhodcovská zmluva spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa.

3. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie pôvodný oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote. Oprávnený sa ním domáhal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmenil tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovuje, alternatívne, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

4. Podanie odvolania oprávnený zdôvodnil prekročením zákonných limitov súdu prvej inštancie v rámci skúmania žiadosti o vydanie poverenia. Uviedol, že súdu prvej inštancie neprináleží právomoc skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku, ako tie, ktoré sú uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V odvolaní uvádza, že v prípade, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať, či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve a len ako tzv. exekučný súd. Ďalej uvádza, že skúmanie listinných dôkazov z konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku je arbitrárnym a svojvoľným postupom v rozpore s ustanovením § 45 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Oprávnený v odvolaní uvádza, že o platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Exekučný súd nijak neskúmal vôľu povinného, že nebol preukázaný jej nedostatok pri uzatváraní rozhodcovskej doložky, ale rovno ju označil za neplatnú, nerešpektujúc princíp zmluvnej slobody. Súčasne uviedol, že konštruovaním nového skutkového stavu bez účasti oprávnenej súd odňal oprávnenej možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu. Exekučný súd pri skúmaní žiadosti o udelenie poverenia vykonával samostatne nové dokazovanie skutkového stavu, pričom oprávnená nemala možnosť sa k takto vykonávaným dôkazom a k novovytvorenému skutkovému stavu vyjadriť sa. Oprávnený v odvolaní poukázal na nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 499/2012, podľa ktorého, ak exekučný súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vykoná iné dôkazy než tie, ktoré sú výslovne uvedené v citovanom ustanovení (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia), ako aj v prípadoch, keď exekučný súd na ťarchu oprávnenej reviduje skutkový stav, na ktorom je založený exekučný titul, je povinný dať oprávnenej možnosť sa k takto vykonaným dôkazom a takto novo vytvorenej procesnej situácii vyjadriť. K aplikácii sekundárneho práva európskej únie súdom prvej inštancie oprávnený uviedol, že smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Ďalej uvádza, že pokiaľ by aj súd zvažoval rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nie je možné záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky oprieť o Smernicu EHS č. 93/13/EHS (ďalej len „smernica“), nakoľko tento nepriamy normatívny akt, ktorý je súčasťou úniijného práva, je aktom výlučne sekundárnej povahy, ktorého priamy normatívny význam pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny, a v žiadnom prípade interpretačný. Pokiaľ by súd uvažoval o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, nie je možné brať do úvahy ani judikatúru ESD, nakoľko táto judikatúra vzťahujúca sa na rozhodcovské doložky všeobecne, alebo rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách, nie je voči jednotlivcom, a teda ani voči účastníkom tohto konania, bezprostredne záväzná. Súčasne oprávnený je oprávnený toho názoru, že súd prvého stupňa porušil princíp rovnosti účastníkov konania, keďže bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek právny úkon, ho nezákonne zvýhodňuje len na základe jeho postavenia. Ďalej uviedol, že exekučný súd svojím postupom znemožnil uplatniť právo oprávnenej priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)), postupujúc podľa § 470 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP á contrario) a dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

6. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) po preskúmaní napadnutého uznesenia a tiež predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach na toto poukazuje. Z dôvodu potreby vyporiadania sa s odvolacími námietkami a pre zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd považuje za potrebné dodať nasledovné.

8. Podľa § 243h ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

9. Exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku posudzuje, či je exekučný titul v súlade so zákonom, teda je oprávnený preskúmať exekučný titul z formálnej stránky. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13.10.2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011 (R 46/2012), podľa ktorého pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

10. Aj v uznesení zo dňa 27.02.2013 sp. zn. 5 Cdo 232/2012 Najvyšší súd SR konštatoval, že skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (dohodnutej v spotrebiteľskej veci) súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu spotrebiteľa tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie zjavnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Najvyšší súd ďalej uviedol, že oprávneniu súdov v exekučnom konaní skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy, resp. s jej neplatnosťou, nebránia ani ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, napr. § 21 ods. 2 alebo

§ 40 ods. 1 písm. c). Tieto ustanovenia sa týkajú všeobecne účastníkov rozhodcovského konania, ktorými môžu byť aj iné subjekty, než spotrebiteľ, pričom sa v nich premieta klasická rímska právna zásada „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“). Kým nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v prípade iných účastníkov rozhodcovského konania znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v konkrétnej veci (pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné), v spotrebiteľských veciach tomu tak nie je. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

11. Ústavný súd sa vyjadril v podobnom duchu v rozhodnutí IV. ÚS 78/2011, keď uviedol, že aj v rámci exekučného konania bol všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky. Podobný názor vyslovil aj Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. III. ÚS 1624/12 zo dňa 27.09.2012, podľa ktorého všeobecný súd sa dopustí porušenia práva účastníka na spravodlivý proces podľa čl. 36 ods. 1 Listiny, ak v exekučnom konaní nepreskúma otázku právomoci rozhodcu, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok predstavujúci v danom konaní exekučný titul. Ak spor nebol rozhodovaný rozhodcom, ktorého výber sa uskutočnil podľa transparentných pravidiel, nemôže byť akceptovateľný ani výsledok tohto rozhodovania. Zákon o rozhodcovskom konaní nevyklučuje, aby otázka (nedostatku) právomoci rozhodcu bola skúmaná i v exekučnom konaní.

12. V predmetnej veci bola medzi povinnými a právnym predchodcom oprávneného dňa 05.11.2012 uzatvorená zmluva o úvere.

13. Predmetná zmluva spĺňa kritériá stanovené ustanovením § 52 OZ, bola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Na tento právny vzťah je teda nevyhnutné použiť ustanovenia § 53 až 54 OZ účinné v čase uzatvorenia zmluvy. Exekučný súd mal povinnosť preskúmať exekučný titul aj vzhľadom na právnu úpravu ochrany spotrebiteľov v OZ.

14. Z predmetnej rozhodcovskej doložky, ktorá je uvedená v čl. 10.2.2. všeobecných obchodných podmienok Poštovej banky a.s., ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, vyplýva, že všetky spory, ktoré vzniknú medzi účastníkmi zo zmluvy o úvere, budú predložené na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Banka. V prípade, ak bude v príslušnom spore žalobcom Klient, je oprávnený predložiť tento spor Rozhodcovskému súdu alebo všeobecnému súdu. Možno teda uzavrieť, že predmetná rozhodcovská doložka znemožňuje povinnému dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Takto dojednaná rozhodcovská doložka spôsobuje hrubú jednostrannú výhodnosť pre dodávateľa, pretože výber rozhodcu dodávateľom bol obsahom Všeobecných podmienok tvoriacich súčasť zmluvy, ktorá je dodávateľom vopred pripravená, a spotrebiteľ nemal možnosť obsah zmluvy, a teda ani rozhodcovskej doložky ovplyvniť, mohol ju ako celok len prijať alebo odmietnuť. Žalobcom je však takmer pravidelne veriteľ - dodávateľ (oprávnený), a teda aj právo voľby je na veriteľovi a možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa je len iluzórna. Možno teda uzavrieť, že predmetná rozhodcovská doložka znemožňuje povinnému dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak veriteľ podá žalobu u rozhodcu. V danom prípade nemožno teda uvažovať nad tým, že by išlo o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Rozhodcovská doložka dojednaná za týchto podmienok môže ľahko slúžiť na obchádzanie platnej právnej úpravy slúžiacej na ochranu spotrebiteľa. Dodávateľ, ktorý určuje, ktorý rozhodcovský súd bude rozhodovať o prípadných sporoch zo zmluvy, je pre vybraný rozhodcovský súd zdrojom príjmov, preto je namieste obava, do akej miery je rozhodcovské konanie u dodávateľom vybraného rozhodcovského súdu objektívne.

15. Vzhľadom na všetky tieto dôvody predmetná rozhodcovská doložka bola správne posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle § 53 ods. 1 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

16. Oprávnený namietal, že zákon 483/2001 Z.z. o bankách ukladal bankám povinnosť ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. Avšak zo spôsobu uzatvorenia rozhodcovskej doložky, ktorá je súčasťou formulárovej zmluvy, nie je možné jednoznačne odvodiť, že bankou (právnym predchodcom oprávneného) bol návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky ponúknutý dlžníkovi (povinnému) a tento mal možnosť tento návrh prijať, ale aj odmietnuť. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodcovská doložka je súčasťou formulárovej zmluvy je zrejme, že dlžník nemal možnosť uzatvorenie rozhodcovskej doložky ovplyvniť. Len v prípade, ak by rozhodcovská doložka bola dohodnutá individuálne, bolo by možné uvažovať, že spotrebiteľ bol riadne oboznámený s rozhodcovskou doložkou a pristúpil na ňu.

17. Oprávnený tiež namietal, že súd prvej inštancie mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že mu neumožnil sa vyjadriť k vykonaným dôkazom. Odvolací súd však zastáva názor, že tým, že oprávnený podal vo veci rozsiahle odvolanie, v ktorom predostrel širokú argumentáciu, s ktorou sa odvolací súd vyššie vysporiadal, bolo napokon tomuto právu účastníka občianskeho súdneho konania urobené zadosť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach ústavných sťažností oprávneného, sp. zn. III. ÚS 378/2013, sp. zn. III. ÚS 379/2013 a sp. zn. I. ÚS 533/2013, v ktorých Ústavný súd opakovane konštatoval, že "pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovaných prípadoch v konaní na oboch inštanciách). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu, bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty dodržaný, čím k porušeniu označených práv dôjsť nemohlo."

18. Taktiež námietku oprávneného, že právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok zakladá prekážku právoplatne rozsúdenej veci, považuje odvolací súd za nedôvodnú, nakoľko nulitný (z pohľadu práva neúčinný) rozhodcovský rozsudok žiadnu prekážku následného prejednávania a tiež rozhodnutia veci všeobecným súdom nepredstavuje.

19. Odvolací súd ďalej dodáva, že pri posudzovaní neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky je potrebné postupovať podľa § 53 ods. 1 OZ, ktoré obsahuje všeobecnú definíciu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ustanovenie § 53 ods. 4 OZ obsahuje len demonštratívny výpočet neprijateľných podmienok, preto kľúčová je vždy všeobecná definícia uvedená v ods.1.

20. Odvolací súd neprijateľnosť predmetnej rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok - exekučný titul v danej veci odvodil z ustanovenia § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy z toho dôvodu, že spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

21. V prípade, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je v zmysle § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy neplatná. Následkom je skutočnosť, že rozhodcovský súd vôbec nemal právomoc, vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, rozhodovať daný spor, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt.

22. Poukazujúc na vyššie uvedené dôvody odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne v zmysle § 387 CSP potvrdil.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).
Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).